

Sara Persson tilldelades ett av Sveriges Ögonläkarförenings resestipendier för auskultation vid Moorfields Eye Hospital i London. Här berättar hon om sina upplevelser under resan.

"The brain is the most important organ in the body, according to the brain", detta är onekligen svårt att argumentera med. Men hos en utvald skara är detta nog inte helt så enkelt, och jag skulle vilja påstå att "the eye is the most important organ in the body, according to the ophthalmologist". Med hjärnan på en klar andraplats så klart.

Som gäst på ett sjukhus i ett annat land är det inte lätt att veta vad man ska förvänta sig. Och under min tid på Moorfields i London lärde jag till en början att det är mycket som skiljer det svenska- och det engelska systemet åt. Några av de mer påfallande skillnaderna var bland annat att man föredrar och nästan bara använder pappersjournal. Detta tar ett tag att vänja sig vid men är faktiskt ganska behändigt om man räknar bort en och annan skrivkråka. Man går också civilt klädd på jobbet med en "smart casual" look och har sist men inte minst en hierarki som för en skandinav är något ovant (det hierarkiska systemet är inte nödvändigtvis dåligt, men det är ett diskussionsämne för en annan dag). Således fungerar saker och ting vid första anblick helt annorlunda i England.

Jag hade möjlighet att närvara vid procedurer jag aldrig tidigare sett och fick se erfarna "consultants" på neurooftalmologisk avdelning använda sig av olika knep och metoder för att diagnostisera sjukdomar och patologi med otrolig säkerhet och precision. Jag deltog även vid Botoxinjektion av ögonmuskler, då man transkonjunktivalt injicerade över 25 ögonmuskler på under 2,5 timmar. Jag fick också gå med ST-läkare och fellows för att se hur de arbetade och la upp både diagnostik och behandling. Till en början verkade allt annorlunda! Men när chocken över allt nytt, pappersjournaler och vinägerchips till lunch hade lagt sig, var det påfallande överraskande, och lika kul, att se hur lika vi faktiskt är, vi som jobbar med kroppens viktigaste organ. Det som jag vid första anblick trodde var stora skillnader mellan våra olika länder visade sig faktiskt bara vara mindre viktiga skillnader i system och logistik. Alla involverade (läkare, sjuksköterskor, ortoptister m.m.) visade samma entusiasm och intresse för ögat som jag ser hos mina svenska kollegor, med ett brinnande intresse för ögat med dess funktion och morfologi. Det var därför både lätt och roligt att relatera till kollegor från andra länder, i olika åldersgrupper och med annan erfarenhet över vilket häftigt fält vi valt. Fantastiskt egentligen; Att något så litet som ett öga kan vara så stort.

Så bortsatt från Moorfields pappersjournaler, Engelsmännens vinägerchips till lunch och att det inte finns en bussarong så långt ögat når är vi faktiskt väldigt lika – vi som tycker att hjärnan platsar på en god andraplats.